

Гео Милев
Марсилеза

Край. Смазана революцията. В последния квартал обкръжени последните борци. Барикадирани в голямото здание на вестник „Червено знаме“.

Едно голям червено знаме, издигнато над покрива, все още се развява и гордо плющи сред воя на зимния вятър. Последното знаме. Високо над последната борба.

Тогава, когато в другите части на града старият живот отново потичаше със своя равномерен, пъстър шум по старите улици, площади и тържища: омнибуси, трамваи, каляски, вечно забързани търговци и запотени борсови спекуланти, ароматни дами с кученца, слугини с кошници, гувернантки, возещи детски колички, пощенски раздавачи, натоварени с писма.

Сега идваше страшният край. Последният край. В последния квартал.

Войските на държавната отбрана бяха обградили през нощта редакцията на „Червено знаме“. В зори започна канонадата. От прозорците на червеното здание отчаяно тракаха няколко картечници навън към съседските улици и дворове.

Хряс –
ссссссс – –
рррррр – – –

Мортирите и минохвъргачките на държавната отбрана изсипваха в непрекъснат залп тежки снаряди върху зданието. Керемиди, тухли и циментни блокове падаха с трясък надолу. Стъклата на съседните къщи звънтяха панически. Цялото огромно здание на вестник „Червено знаме“ прашчеше, разтърсено от неспирния взрив на снарядите. Каречниците бяха млъкнали. Замлъкна всичко.

Пушекът на канонадата се смеси със зеленикавия дим на задушливи газове, пущани като гъст облак върху разкъртеното здание. Сега останалите живи щяха да започнат да изскачат из разкъртените прозорци на горните етажи и да бягат по покривите на съседните здания.

Смазана революцията. Пълно затишие.

И сред задушната тишина на мига – някъде от близкия парк – прозвуча шарманка (с кротки папагали и бели мишки – посред навалица от любопитни деца) – долитаха звуци на шарманка в неустрашимия такт на *Марсилезата*.

Картечниците стръвно затракаха подир бягащите по покривите последни борци на революцията. В другите – спокойни вече – части на града се разлягаше най-новата – жестока и успокоителна – заповед на

правителството, която известяваше края на революцията.

А – в своето дръзко неведение – шарманката свиреше обичайния си номер – Марсилезата.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Калина Григорова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11342>]